

Mina

‘En... we draaien.’

‘Dus, Caplan Lewis.’ Ik zie hem voor me. Ik probeer te bedenken wat hij zou willen dat ik zei, maar heb opeens door dat ik al te lang stil ben.

‘Sorry, kunnen we opnieuw beginnen?’

‘Nee, dat was cute. Ga maar verder.’

‘Oké, dus. Eh, Caplan Lewis is, tja, je weet wel. Het is een beetje stom om hem te beschrijven, want iedereen kent Caplan al.’

Het meisje dat de leiding heeft, maakt een draaibeweging met haar handen en knikt naar de jongen die aan het filmen is. Ik denk dat ze bedoelt dat ik in de camera moet kijken, wat ik dus niet doe. Ik kijk er links langs, naar de schouder van de jongen, en staar dan naar mijn knieën.

‘Eigenlijk is dát typisch Caplan. Iedereen kent hem. Dat is altijd al zo geweest.’ Ik lach. ‘Ik durf te wedden dat je geen enkele leerling of leraar op deze school vindt, of gewoon niemand op deze planeet, die níét in de ban is van Caplan Lewis. Iedereen vindt hem geweldig.’

Caplan

‘Camera loopt?’

‘Ja.’

‘Mina Stern is mijn beste vriendin.’

Ze wachten tot ik er nog iets aan toevoeg.

‘Yup, dat is alles. Maar het is niet niks. Ik vind haar de leukste.’

1

Caplan

Ergens op een ochtend in maart springt de luidspreker in de klas aan. Mina wordt naar het kantoor van het schoolhoofd geroepen. Grappig, want we hebben het hier wel over Mína.

‘Je wordt geschorst,’ zeg ik.

Iedereen lacht, maar zij niet. Niemand kan haar gezicht beter in de plooi houden dan Mina, zeker als er mensen kijken. Ze vertelt me achteraf soms dat ze probeerde niet te lachen of te huilen of met haar ogen te rollen, maar dan geloof ik haar niet, omdat haar gezicht zo bleek en uitgestreken was.

Als ze net de klas uit is, moet ik opeens denken aan de dag dat ze naar het schoolhoofd geroepen werd vanwege haar vader, en voel ik me een lul.

Ze is nog steeds niet terug als ik zelf naar het kantoor op weg ben om de ochtendaankondigingen en alles voor de eerste pauze te doen. Als ik er naar binnen loop, staat ze voor het bureau van het schoolhoofd met haar armen over elkaar, en kijken het hoofd en zijn rechterhand gespannen naar haar op. Even ben ik bang dat er iets vreselijks gebeurd is.

Ze draait zich om en ziet me staan. ‘Caplan kan het doen.’

Ik ga naast haar staan.

‘Het is een traditie,’ zegt het hoofd, ‘dat de...’

‘Maar ik kan het niet en Caplan doet het graag.’

‘Ja, hoor,’ stem ik in. ‘Wat eigenlijk?’

Hij gaat verder. ‘Het is een traditie dat de beste leerling een toespraak houdt bij de diploma-uitreiking.’

Ik wend me tot Mina, maar ze weigert me aan te kijken. Dan begint ze te ratelen, maar ik kan haar niet echt volgen, iets over democratie en de stem van het volk.

Het schoolhoofd zucht. ‘Wil je hiermee zeggen dat je wilt stemmen over wie zal spreken op de diploma-uitreiking?’

‘Ik bedoel dat we dat al gedaan hebben. Caplan is klassenvoorzitter. Hij moet de toespraak houden.’

Ik had me alleen maar kandidaat gesteld omdat Quinn me had uitgedaagd. Dat wist volgens mij iedereen. Mijn enige echte verplichtingen zijn de ochtendaankondigingen doen en de sportbijeenkomsten organiseren.

‘Het is een hele eer om de toespraak te mogen houden, en die is idealiter’ – hij bekijkt ons allebei, Mina in haar mouwloze vest, haar armen over haar boeken gekruist, en ik in mijn trainingsjasje van het schoolvoetbalteam, waarschijnlijk met een versufte blik in mijn ogen. Ik besef opeens dat ik nog op een kauwgommetje aan het kauwen ben en slik het snel door – ‘van een bepaalde klasse.’

Mina wacht op me, terwijl ik de aankondigingen doe. Als we terug naar de les gaan, merkt ze op: ‘Je vuist ging even de lucht in. Toen je zei dat de schaakclub het toernooi gewonnen had.’

‘Ja, en?’

‘Eh, niemand kan je zien. Ze kunnen je alleen maar horen.’ Er klinkt

een lachje door in haar stem. ‘Ik wist niet dat je zo’n fan was van schaken.’

Ik geef haar een duwtje. ‘Ik had niet door dat ik dat deed,’ zeg ik.

Ze heeft nog steeds die glimlach op haar gezicht.

‘Loop niet zo op me te letten,’ zeg ik.

‘Oké,’ zegt ze, en ze slaat de hoek om naar wiskunde voor bollebozen, een extra vak dat ik niet volg, zonder dag te zeggen.

‘En ik wil die speech ook niet geven,’ roep ik haar achterna.

‘Hoge bomen vangen veel wind,’ roept ze terug.

We ruzieden wekenlang over de examentoespraak. Ik zei tegen haar dat ik hem zou houden als zij hem schreef, en zij zei tegen mij dat ze niets te zeggen had over onze middelbare school of de leerlingen. Ik merkte op dat het best gemeen en arrogant was om zoiets te zeggen, en ze kneep haar ogen tot spleetjes en vroeg me over hoeveel mensen ik iets aardigs te zeggen had. Ik ging ervoor zitten en probeerde iets goeds te bedenken over iedereen in ons jaar. Ik was het beu na ongeveer vijftig mensen. Vrij indrukwekkend vond ik zelf, maar zij lachte me gewoon uit. Je kunt niet vooraan gaan staan bij de diploma-uitreiking, zei ze, en komen aanzetten met een verhaal over Jamie Garrity die de zijdeur voor je openhield toen je een keer te laat was. Ik zei tegen haar dat ik een supermooie speech over haar zou kunnen schrijven, of over Quinn, of zelfs over Hollis, en dat het hele idee van een examentoespraak belachelijk was en dat iedereen gewoon iets aardigs zou moeten kunnen zeggen over iemand die ze écht kenden en klaar. Dat leek haar wel wat. Zoals laatste woorden, zei ze. Toen ik niet-begrijpend keek, ging ze verder: ‘Bijvoorbeeld als je doodgaat en je hebt nog één laatste kans om iets te zeggen, wat zou dat dan zijn?’ Hoe dan ook, zo kwamen we op het idee.

Volgens mij was het schoolhoofd het zo beu om erover te discussiëren dat hij gewoon instemde.

De dag waarop ik mijn deel van het filmpje opnam was de eerste dag van juni: korte-broek-en-T-shirt-weer, helblauwe hemel. Na de opnamen loop ik door de kantine heen naar de tafels buiten. Iedereen zit op z'n vaste plek, en dan zie ik Mina een eindje verderop op een bankje met haar boek.

'CAP-O!' roept Quinn, en ik steek mijn hand op als ik langs hem loop op weg naar Mina's bankje.

'Je zit buiten,' zeg ik.

'Het is mooi weer,' antwoordt ze, zonder op te kijken van haar boek.

'Kom op.' Ik pak haar boek af, omdat ik weet dat dit haar pijnlijk maakt. Toen we klein waren, gooide ik haar boek een keer in het zand aan het meer en praatte ze dagenlang niet meer met me.

'Geef terug.'

'Doe ik sowieso. Je weet dat ik niet kan lezen.'

'Ha, ha.'

'Kom, eet met ons mee.'

Ze slaat eerst haar armen over elkaar, en dan haar benen.

'Je gaat er heus niet dood aan. Het is lunchpauze. Het is supermooi weer. Je hebt er zelfs de biebel voor verlaten. Kom even sociaal doen.' Ik zet een stap naar achteren, in de richting van mijn vrienden, met haar boek nog in mijn handen.

'CAP!' roept Quinn weer. 'Hou op met dat geflirt.'

Hier moet Mina bijna om lachen. Echt, ze bijt op haar lippen.

'Hoe ga je volgend jaar vrienden maken op Yale als je er nu niet mee begint?' vraag ik.

Heel even lijkt het alsof ze tegen me gaat schreeuwen.

Dan zegt ze gewoon: ‘Het is een beetje te laat om er nu nog aan te beginnen met hen, toch?’

‘Mina, valt hij je lastig? Moet ik hem voor je in elkaar slaan?’ roept Quinn.

Ze moet nu echt lachen en leunt naar opzij om langs mijn schouder heen te kijken, waarschijnlijk naar Hollis, die ongetwijfeld boven op de tafel hof zit te houden. Ik weet het niet zeker. We waren toen even uit elkaar, dus ik had de gewoonte ontwikkeld om haar nooit rechtstreeks aan te kijken, maar eerder naar de contouren, zo’n beetje langs haar heen. Dat was vrij makkelijk vanwege haar haren, die superlang en Venetiaans blond waren en altijd om haar heen wapperden.

Mina ziet haar, of iets anders onheilspellends, want ze schudt haar hoofd.

Ik houd haar boek voor haar. Als ze ernaar reikt, grijp ik de schouderriem van haar tas en draai ik me om naar de anderen, zodat ze achterwaarts met me mee moet lopen.

2

Mina

Caplan trekt me altijd de wereld in. Toen we klein waren, sleepte hij me letterlijk met zich mee – het water in bij de duinen, de sneeuw in als de les niet doorging, naar horrorfilms waar we te jong voor waren, het midden van de gymzaal bij het gala – en later was het al genoeg dat hij gewoon bestond. Omdat Caplan uitgroeide tot een superatleet met het meest jaloersmakend perfecte lichaam op de planeet, ging ik naar voetbalwedstrijden. Ik zat altijd bij zijn moeder en kleine broertje in de tribunes boven het vak waar mensen van onze school zaten, een uitgelaten brullende zee van meisjes met zijn rugnummer op hun kaken en jongens die *O Caplan! Mijn captain!* scandeerden. Dronken en blij en ermiddenin. Ik zat er niet middenin, maar ik keek wel toe vanaf de zijlijn, en dat is ook al iets. Hij was net een magneet. Of de zon. Het zou beschamender zijn geweest als ik de enige was, maar iederéén draaide zowat om hem heen. De zon is stralend en warm en zo.

Soms was ik hem er dankbaar voor, maar soms ook niet. De eerste echt warme dag van ons laatste semester op de middelbare school, toen we die idiote filmpjes opnamen, liet hij me lunchen met hem en zijn vrienden door mijn boek af te pakken. Ik wist dat hij dit alleen maar deed omdat Hollis naar ons keek en ze net even uit elkaar waren. Ik

vond het niet leuk als hij me zo gebruikte. Vooral omdat er geen enkel universum is waarin ik ooit een romantische bedreiging zou kunnen vormen. Dat leek wel een onnozele grap, net zoals dat ik mijn lunchpauze doorbreng met mensen als Quinn Amick en Hollis Cunningham.

Ik ruk mijn boek uit zijn handen als we er aankomen, gewoon om iets te doen te hebben. Iedereen is zo goed als klaar met eten. Hollis zuigt op het laatste stukje van een waterijsje, dat haar mond rood heeft gekleurd. Ik durf erom te wedden dat ze tegen het einde van de week weer een stelletje zijn. Ze heeft Quinns baseballpet op, die met het kleine boompje erop genaaid die hij altijd draagt. Ach, oorlog en liefde. Caplan gaat zitten en graait een half opgegeten broodje van een van de andere jongens naar zich toe.

‘Waar zat je?’ vraagt iemand.

‘Mijn filmpje aan het opnemen,’ antwoordt hij met volle mond.

‘Ongelooflijk dat Mina hem heeft ingepikt,’ zegt Quinn. ‘Wie moet er nu iets aardigs over mij zeggen?’

Ik kijk naar Caplan op het moment dat hij naar Hollis kijkt. Ze staart naar hem met een lege blik in haar ogen, het waterijsje tegen haar lippen. Even voor de duidelijkheid: Hollis is de engste persoon ooit.

‘Ik doe het wel,’ zegt ze, terwijl ze zich tot Quinn wendt.

‘Ah, echt waar, Holly?’

Ze neemt een laatste hap van haar waterijsje en gooit het lege stokje naar hem, terwijl een van haar vriendinnen haar een beetje verloren aankijkt. Waarschijnlijk had Hollis beloofd om haar examenfilmpje op te nemen.

‘Waarom niet? Maakt niet uit, toch?’ Ze kijkt naar Caplan en dan naar mij.

Het is altijd een onaangename verrassing om opeens aangestaard te

worden als je normaal gesproken altijd stilletjes en onzichtbaar toekijkt. Daarom kijken acteurs nooit rechtstreeks in de camera, tenzij het een griezelfilm is.

‘Mina,’ zegt Holly, alsof ze me nu pas ziet staan. ‘Ik ben vrijdag jarig.’

‘O,’ zeg ik. ‘Gefeliciteerd.’

‘Nee,’ zegt ze lachend. ‘Je bent echt hilarisch. Ik bedoel dat ik een feest geef. Moet van m’n moeder, gewoon bij mij thuis. Kom je ook?’

Ik staar haar aan. ‘Eh, ja, oké.’

‘Het hóéft niet, hoor.’

‘Nee, jawel, ik kom graag. Dank je.’

De bel gaat en Caplan bukt zich om het stokje van het waterijsje op te rapen. Hij loopt ermee naar de vuilnisbak, en Hollis zucht, komt over-eind en gaat achter hem aan.

‘Ze worden een beetje voorspelbaar, hè, die twee,’ zegt Quinn tegen niemand in het bijzonder, terwijl ik me met de groep mee terug naar binnen laat voeren. Iedereen mompelt instemmend en blijft wat naar hen kijken, hoe ze daar bij de vuilnisbakken staan, allebei stralend in de zon, de wind in hun haren, rood en goud, prachtig.

Als we elkaar staan te verdringen om door de deuren van de kantine te kunnen, schuif ik langs een van Hollis’ vriendinnen, Becca, degene die wilde dat Hollis haar examenfilmje maakte. Ze staart me ongewoon venijnig aan, dus ga ik wat sneller lopen. In de gang buk ik me om mijn veters opnieuw te strikken en ze botst van achteren tegen me aan. Als ze langs me loopt, zegt ze: ‘Lig, hond,’ voor haar vrienden. Ik ben naar voren op handen en knieën gevallen, dus blijf ik even zitten tot mijn gezicht geen emoties meer vertoont. Dan sta ik op en loop naar natuurkunde zonder om te kijken.